

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra DE TO PEBLINGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262293664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Sjælland, Ulvesund, Møen, Falster og Lolland, samt alle de smaa Øer mod Øst og Vest.

I *Vordinborg* boede for henved to hundrede Aar siden en Præsteenke, som man kaldte Moder *Kordt*. Hun havde en eneste Søn paa omtrent tolv Aar, hvis Navn var *Martin*, og denne Søn elskede hun over Alt i Verden. Hertil kunde hun have meget god Grund; thi den lille *Martin Kordt* var nok værd at holde af. Han elskede inderligt sin fromme Moder og gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at glæde hende. Han gik i den latinske Skole, og da han ikke alene havde faaet gode Evner af Vorherre, men ogsaa var flittig og brav, saa var han altid blandt de Bedste i Skolen og i Forhold til sin Alder kommet temmelig høit op, saaat baade Rector og Conrector og Høerne vendtede sig noget Stort af ham. Men ligesaa stadig og sindig han kunde sidde med Næsen i sin Bog, ligesaa rask og livlig var han ogsaa til Lystighed og Leg. Han var vel saa kjæk som den Kjækkeste til at klatre, springe og svømme, og Sangen duede ikke, hverken i Kirken eller paa Gaden, naar *Martins* klare Stemme manglede. Ja, han var heller ikke just den Sidste til at bruge Næven, naar han syntes, man vilde ham tillivs med Uret og da forstod han at bruge den tilgavns. Derfor stod han sig ogsaa godt med alle sine Kammerater, de andre Peblinge, — saaledes kaldtes dengang Disciplene i de latinske Skoler. Blandt sin Kammerater havde *Martin* en udvalgt Ven, som hed *Hans Jørgen* og var Søn af en Raadmand i Byen. Han var *Martins* Sidemand i Skolen, de legede sammen, spadserede sammen og deelte gjerne enhver Fornøielse med hinanden. Det lod til, at de passede meget godt for hinanden,

skjøndt der i deres Sind fandtes stor Forskjellighed; thi *Martin* kunde trods al sin Munterhed og Livlighed dog altid være fast og besindig, medens *Hans Jørgen*, der ellers var ret godmodig, ofte i høj Grad var hidsig og ubetænksom.

En Løvedag Eftermiddag ved Midsommerstid stod *Martin* just i Forstuen til sin Moders Huus og børstede sin Baret for at gaae ud og hente *Hans Jørgen*; de skulde paa Marken samles med de andre Peblinge til en Langbold. Just som han er i Begreb med at træde ud paa Gaden, hører han sin Moder sige til Kokkepigen: »Ja, jeg vilde rigtig ønske, jeg havde et Par Duer til i Morgen; naar min Svoger, Mester *Anders*, kommer og prædiker i Vacancen, saa have vi ham her til Middag, og jeg veed, han holder saa meget af Duesteg!«

Næppe havde *Martin* hørt disse Ord, saa forandrede han flux sin Plan for denne Dag. Han gik lige over til *Hans Jørgen*, som han fandt fix og færdig til at gaae, og sagde til ham: »Hør Du, skulle vi ikke hellere i Dag fange Duer i *Taarnet*?«

»Aa, jo nok,« sagde *Hans Jørgen*, »det er mig lige meget!«

Derpaa vandrede begge Piltene Arm i Arm ned ad Gaden i deres lange sorte Kjoler. Peblingene i de latinske Skoler bare nemlig paa hien Tid side Kjoler, knappede med een Rad Knapper fra Hage til Fod, omtrent af samme Snit som Præstekjolerne nuomtide. Da de vare komne til Foden af *Taarnet*, saae de sig forsigtigt om; thi det var dem rigtignok forbudet at stige derop, eftersom det, for medelst de indvendige Opganges Skrøbelighed var forbundet med Fare. At fange Duerne, som havde